

Filip Smoljak
Kožná 473/2
110 00 Praha 1

Č.j. LP 2094/2019

Rozhodnutí generálního ředitele České televize o odvolání

Generální ředitel České televize, zřízené zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, se sídlem Kavčí hory, Na Hřebenech II 1132/4, 140 70, Praha 4, IČ: 00027383, rozhodl v souladu s ustanovením § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb., o odvolání podaném panem Filipem Smoljakem, nar. 17. října 1965, bytem Kožná 473/2, 110 01 Praha 1 (dále též „žadatel“ nebo „odvolatel“), které bylo doručeno České televizi dne 5. září 2019 a směřuje proti rozhodnutí České televize ze dne 20. srpna 2019, č.j. LP 1891/2019, jímž byla odmítnuta žádost o informace ze dne 25. července 2019,

takto:

Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění:

I.

Dne 26. července 2019 byla České televizi doručena žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž odvolatel požadoval poskytnutí následujících informací:

- 1) Informace, kdy byly v programu České televize vysílány audiovizuální záznamy inscenací divadelních her Akt, Vyšetřování ztráty třídní knihy, Hospoda Na mýtince, Němý Bobeš, Dlouhý, Široký a Krátkozraký, Vražda v salonním coupé, Cimrman v říši hudby, Blaník, Posel z Liptákova, Lijavec, Švestka, Záskok, Afrika, Dobytí severního pólu, České nebe, Proso, Ze hry do hry, Stand In a Psaní do nebe, a to v časovém rozmezí od 1. 1. 2016 do současnosti.
- 2) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi Českou televizí a Originálním videojournálem s.r.o., na základě kterých Česká televize záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) této žádosti vysílala.
- 3) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi Českou televizí a Biograf Jan Svěrák s.r.o., na základě kterých Česká televize záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) této žádosti vysílala.
- 4) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi Českou televizí a Divadelní agentura ECHO spol. s r.o., na základě kterých Česká televize záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) této žádosti vysílala.
- 5) Seznam veškerých plateb honorářů a autorských odměn vyplacených nositelům autorských práv a nositelům práv s autorskými právy souvisejícími (výkonným umělcům, výrobcům záznamů aj.) za všechny odvysílané záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) této žádosti.

Česká televize svým rozhodnutím ze dne 20. srpna 2019 podanou žádost o informace odmítla s tím, že žadatel jejím podáním vykonává právo na informace v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění rozhodnutí poukázal povinný subjekt na to, že mu žadatel nedlouho před podáním předmětné žádosti o informace zaslal předžalobní výzvu ve věci práv na vysílání her Divadla Jára Cimrmana, přičemž v této výzvě požádal o zaslání smluvních dokumentů, na jejichž základě Česká televize odvysílala záznamy těchto divadelních her; z důvodu závazku mlčenlivosti nebyly žadateli požadované dokumenty poskytnuty. Poskytnutí požadovaných informací na základě podané žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. by podle povinného subjektu s ohledem na okolnosti tohoto konkrétního případu mohlo poškodit zájmy povinného subjektu v předpokládaném soudním sporu, proto povinný subjekt z důvodu zneužití výkonu práva na informace žádost o informace rozhodnutím odmítnul.

Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, doručené České televizi dne 5. září 2019. Dne 20. září 2019 bylo odvolání předloženo spolu se spisovým materiálem generálnímu řediteli České televize jakožto nadřízenému orgánu, respektive osobě oprávněné k rozhodnutí o odvolání podle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb.

Generální ředitel České televize konstatuje, že podání odvolání proti rozhodnutí České televize jakožto povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. je přípustné, bylo podáno včas, oprávněnou osobou a u povinného subjektu, který napadené rozhodnutí vydal. Lze tedy přistoupit k přezkumu rozhodnutí České televize v rozsahu uplatněných námitek.

II.

Odvolatel v podaném odvolání namítá, že smyslem práva na informace je především kontrola činnosti veřejné správy, a svou žádost podal právě proto, že má oprávněné pochybnosti o hospodaření České televize, což má být patrné z mnoha skutečností, mimo jiné i z toho faktu, že Poslanecká sněmovna opakovaně neschvaluje výroční zprávy o hospodaření České televize. Dále odvolatel uvádí, že před třemi lety došlo ke změně zákona č. 340/2015 Sb., o registru smluv. V jeho aktuálním znění má Česká televize udělenou výjimku z uveřejňování licenčních smluv, a to nejen smluv s autory jako nepodnikajícími fyzickými osobami, ale též smluv mezi Českou televizí a právníckými osobami, které se dle odvolatele mnohdy za nositele práv neoprávněně vydávají. Veřejnost tak dle mínění odvolatele může mít pochybnosti o tom, zda tato výjimka ze zákona o registru smluv není jen účelová a zda ji Česká televize eventuálně nezneužívá k zakrývání vadných smluvních vztahů. Odvolatel namítá, že pokud by občané nemohli ani s pomocí informačního zákona kontrolovat „svoji“ televizi při jejím hospodaření s majetkovými právy autorů, smysl celého práva na informace v České republice by se zcela vytratil.

III.

Odvolací orgán při přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí neshledal odvolací námítky důvodnými.

Není sporu o tom, že smyslem práva na informace je především kontrola veřejné správy. To však neznamena, že by subjekty, na které se zákon o svobodném přístupu k informacím

vztahuje, byly stíhány povinností poskytovat kdykoliv jakékoli informace. Jak uvedl Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) „právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. (...) Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti.“ Na to navazuje judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2008, č.j. 5 As 53/2007-85, dostupný na www.nssoud.cz), kde lze nalézt vyjádření, že „svoboda projevu, jakož i právo na informace, nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny“.

Zákon o svobodném přístupu k informacím není jediným a osamoceným nástrojem kontroly hospodaření orgánů veřejné správy a veřejných institucí. V případě České televize je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky zajišťována i jinými způsoby. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb. stanoví, že orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, je Rada České televize. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zákona o České televizi náleží do působnosti Rady České televize „kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize podle schváleného rozpočtu, plnění povinností České televize převádět a používat výnosy z vysílání reklam v souladu s tímto zákonem a zvláštním právním předpisem a na zjištěné nedostatky písemně upozorňovat generálního ředitele“. Ustanovení § 8a odst. 1 téhož zákona dále uvádí: „Dozorčí komise je poradním orgánem Rady ve věcech kontroly hospodaření České televize. Jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství. Dozorčí komise je povinna upozorňovat Radu na zjištěné nedostatky a předkládat jí návrhy na jejich odstranění.“.

Je tedy možné uzavřít, že odmítnutím žádosti o poskytnutí informací není bez dalšího zmařena možnost účinné kontroly hospodaření s veřejnými prostředky a není nezákonně zasaženo do práva osob podílet se na takové kontrole. Neznamená to ani namítané vytracení smyslu celého práva na informace. V daném případě lze z rozhodnutí povinného subjektu seznat, že v podané žádosti o informace neshledal odůvodněný zájem společnosti, ale převažující prvek osobní zvědavosti jednotlivce, který institut žádosti o informace využil až poté, co se požadovaných informací nedomohl v rámci předchozí aktivity vůči povinnému subjektu, zahrnující i předžalobní výzvu. Odvolací orgán se na tomto místě ztotožňuje s úvahou povinného subjektu, že s ohledem na zmíněnou předžalobní výzvu existuje reálná možnost zahájení soudního řízení, přičemž požadované informace přímo souvisejí s podstatou sporu, a že tedy v tomto konkrétním případě odvolatel nevykonával své právo na informace v souladu s jeho účelem, kterým je kontrola výkonu veřejné správy, ale vykonává je pouze ve svém osobním zájmu, když cílem podané žádosti bylo získat přístup k informacím souvisejícím s podstatou předpokládaného soudního sporu. Poskytnutí požadovaných informací na základě zákona o svobodném přístupu k informacím by s ohledem na okolnosti tohoto konkrétního případu bylo způsobilé poškodit oprávněné zájmy povinného subjektu.

Odvolatel poukazuje na existenci oprávněných pochybností o hospodaření České televize, což má být patrné z mnoha skutečností, tyto skutečnosti však dále nijak nezmiňuje a nekonkretizuje. Uvádí pouze, že pochybnosti vyplývají z faktu, že Poslanecká sněmovna opakovaně neschvaluje výroční zprávy o hospodaření a o činnosti České televize. Zde je však nutné uvést, že toto tvrzení odvolatele se nezakládá na pravdě. Žádná z výročních zpráv o hospodaření České televize a o činnosti České televize nebyla Poslaneckou sněmovnou neschválena. Pokud jde o výroční zprávy o hospodaření a o činnosti České televize za roky 2016, 2017 a 2018, které má odvolatel pravděpodobně na mysli, pak tyto zprávy nebyly doposud Poslaneckou sněmovnou projednány. Nedošlo tedy *de facto* k jejich schválení, ale nikoliv z toho důvodu, že by byly neschváleny, ale proto, že nebyly vůbec projednány. To však nemůže jít na vrub České televize a nemůže z toho být jakkoli presumována existence oprávněných pochybností o hospodaření České televize.

Pokud jde o výjimku ze zákona o registru smluv, nelze přisvědčit názoru, že by mohlo jít o výjimku účelovou, s jejíž pomocí dochází k zakrývání vadných smluvních vztahů. Jde o ustanovení § 3 odst. 2 písm. o) zákona o registru smluv, podle kterého se *povinnost uveřejnit prostřednictvím registru smluv nevztahuje na smlouvu, týkající se výroby nebo užití pořadu, včetně smlouvy o nabytí práv k užití pořadu, jejíž alespoň jednou smluvní stranou je Česká televize nebo Český rozhlas*. Ustanovení bylo do zákona o registru smluv vloženo novelou provedenou zákonem č. 249/2017 Sb. s účinností ode dne 18. srpna 2017. Přijetí tohoto novelizačního právního předpisu předcházelo zcela standardní legislativní proces. Důvodem pro přijetí této novelizace přitom nebylo zajistit určitým subjektům účelovou výjimku využitelnou pro zakrývání vadných smluvních vztahů, ale zajištění fungování zákona o registru smluv v praxi s ohledem na zjištěné problémy při aplikaci zákona od doby jeho účinnosti, a v případě České televize a Českého rozhlasu též stanovit výjimku pro smlouvy týkající se výroby nebo užití pořadu, což se v praxi ukázalo jako nezbytné pro zachování jejich veřejné služby v dosavadním rozsahu.

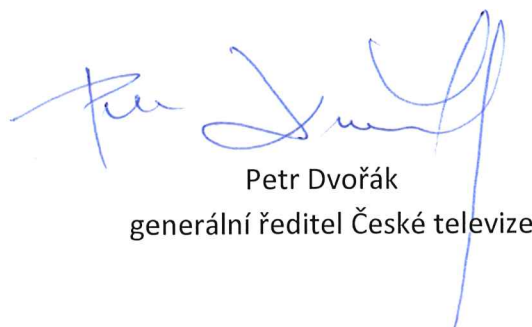
IV.

Odvolatel neuvedl ve svém odvolání nic, co by odůvodňovalo změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše popsání dospěl generální ředitel České televize k závěru, že odvolání je nedůvodné a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

V Praze dne 4. října 2019

Petr Dvořák
generální ředitel České televize